

het de kinderen zo aangenaam mogelijk te maken en recht gezellig te onderhouden. We hebben later een mooi huisorgel gehocht, waarop ze allen hebben leren spelen en dan zongen we Zondags veel. Zingen deden ze allen gaarne. Zo waren de zondagen altijd reeth gezellige dagen en de tijd vloog om. In die tijd hadden we nog een zoon van Ds Hofman aangenomen als leerling in de drukkerij, n.l. Albert, maar dat heeft niet lang geduurd. Hij moest volgens zijn moeder te hard werken en daar hij niet tegen kon. Nou het was bij ons niet met slapen te krijgen en werken waren wij gewoon. Met treuzelen of slakkegangetjes was ik niet groot gebracht en mijn vrouw ook niet. Dat was dus een mislukking bij ons, maar omdat Ds Hofman met hem geen raad wist en hij al 16 jaar oud was, zeide ik tegen hem laat hij dan maar naar ons komen. Ik heb werk genoeg en was toch ook maar alleen. Maar het liep op niks uit.

In 1927 is Kees dus naar de H.B.S. naar Goes gegaan, nadat hij toelatingsexamen gedaan had. Hij was een van de jongste die er op waren. Zoals wij reeds eerder schreven was deze tijd een zeer slechte voor handel en voor neringdoenden. Ontzettend veel werkeloosheid, slapte in bedrijven en in de handel. In onze winkel was het dan ook niet erg druk met de verkoop. Er waren in die dagen soms 130 werkelozen, die dan op het Gemaentehuis moesten komen om te stempelen. Zij kregen dan f 3,40 per week. Wel te begrijpen dat er dan voor de Boekhandel niet veel over schoot. Ze verkochten dan op het Gemaentehuis visch en goedkope boter voor 11 ct per pakje. En bussen vlees enz. enz. Het is die dagen wel gebeurd dat we maar f 1,00 per dag 's avonds uit de winkel haalden. Zeroerde, akelige tijden en dit was zo over de hele wereld.

Kees moest er dus wat bij verdienen en dat deed hij dan ook. Elke maand f 9,00 voor de trein en koffie drinken in Goes. Nou dat was me in die tijd een bedrag. Nu hadden we in die tijd een agentschap van het Algem. Dagblad en deze moesten dan elke avond aan de trein worden afgehaald en besteld worden tot op Gawege toe. Als hij dan 's avonds uit Goes thuis kwam, moest hij eerts voordat hij zijn lessen ging leren, die kranten bezorgen, wat hij vlug kon, soms in een half uur. Maar door weer en wind moest dit gebeuren. Nu was zulks in de winter geen baan. Maar de tanden op elkaar en volhouden. Wat hij dan ook goed gedaan heeft. Het leren ging goed en ook met Pie en Liza ging het best. Zij deden goed hun best en ook Kees zeker, daar hij wel zo veel begreep, dat wij hem niet uit weelde of uit plezier lieten leren.

Zo naderden we dan het jaar 1930. In de zomer van 1929 kregen we een heugelijke tijding van onze lieve Vrouw en Moeder, dat zij in blijde verwachting was, iets waar we gans niet meer op berekend waren, daar in augustus Mientje 5 jaar zou worden. Toch waren wij allen zeer verblijd, dat zou dus een nakomertje worden. Zij zou in het jaar 1930 zelf 40 jaar worden, dus hadden we op zo iets niet meer gerekend. Maar het was goed en we hoopten nu maar dat de Heere alles weer goed mogt doen uitkomen. Intuusen waren er op kerkelijk gebied grote veranderingen gebeurd. De kerk n.l. op het dorp was te klein geworden en er was besloten om een geheel nieuwe te bouwen op een terrein aan de Zuidweg. Op 2e Pinksterdag 1929 werd dan oom door Ds Hofman de eerste steen daarvan gelegd en op het einde des jaars zou ze klaar moeten wezen. Het zou echter een paar weken later worden.

Zo gingen we 1930 in. Op 19 januari werd voor de laatste keer in de oude kerk dienst gehouden. En juist op die avond toen de laatste dienst door Ds Hofman er in gehouden werd, konden we er niet meer naar toe, daar het zo ver was dat Gerard geboren werd precies op diezelfde avond. De kinderen kwamen uit de kerk en direct maar naar bed. Wat vooral niet naar Liza zijn zin was. Kees en Pie wisten dit wel, maar hij had daar nog zo geen erg in. Hij hield erg veel van zijn Moeder en hij hoorde ze, daar ze alle beneden in de bedstede geboren zijn, zo ook nu. Hij zei tegen Kees (deze